

שהרי בשעת נפילתה, שהיתה לאחר נפילת אחותה, היא נאסרה באיסור אחות זקוקה, ונאסרה אז עולמית.

שינונו במשנה: רבי אליעזר אומר, בית שמאי אומרים יקיימו:

תניא: רבי אליעזר אומר, בית שמאי אומרים: יקיימו. ובית הלל אומרים: יוציאו.

רבי שמעון אומר: יקיימו.

אבא שאול חולק ואומר: קל היה להם לבית הלל בדבר זה.

דהיינו, יש להפוך את הגירסא, ולשנות בה את דברי בית הלל במקום דברי בית שמאי, כך שבית הלל הם לקולא:

שבית שמאי אומרים: יוציאו. ובית הלל: יקיימו.

והוינן בה: **רבי שמעון** שאמר יקיימו — **כמאן** הוא סובר?

והרי אין הוא שיטה בפני עצמה, שאין הוא בר פלוגתא שלהם.

אי כבית שמאי — היינו **רבי אליעזר** שאמר כך בשיטתם, ומה חידש רבי שמעון!

אי כבית הלל — היינו **אבא שאול**, שאמר כך בשיטתם!

ומשינין: רבי שמעון הכי קאמר: **לא נחלקו בית שמאי ובית הלל בדבר זה**, אלא הכל מודים שיקיימו!

שינונו במשנה: **היתה אחת מהם** אסורה על האחד איסור ערוה, אסור בה ומותר

במשנתנו, בכגון **דנפלה** האחות שהיא **חמותו** **תחלה**, ואחותה נפלה שניה.

ונקטה הגמרא את "חמותו" כדוגמא לערוה, והוא הדין לשאר העריות.

ולפי זה יקשה, **אמאי**, מדוע אסור האח השני בשתייהן?

ליקו חתן, יעמוד האח שהוא חתנה של החמות, **ולייבם הך**, את אחותה של חמותו, **דאינה חמותו, ברישא**, בתחילה, שהרי היא מותרת לו, שאינה אסורה עליו משום אחות זקוקתו.

וכיון שהתייבמה אחת היבמות, אין אחותה אסורה עוד באיסור אחות זקוקה, שכבר פקעה הזיקה של זאת שהתייבמה.

ותהוי האחות, שנותרה שומרת יבם, שהיא **חמותו** של זה, והיא זאת שנפלה תחילה.

תהיה מכאן ואילך **לגבי אידך**, אחיו, שהיתה מותרת לו בעת נפילתה —

כיבמה שהותרה, כשנפלה בתחילה, **ונאסרה**, משום אחות זקוקה כשנפלה לאחר מכן אחותה השניה, **וחזרה והותרה**, כשייבם אחיו את האחות שנפלה שניה.

ומדוע שלא **תחזור להיתירה הראשון!** ומדוע אחיו אסור בשתייהן!?

אמר רב פפא: יש להעמיד את המשנה **בכגון דנפלה הך** אחות **דאינה חמותו ברישא**, ואחריה נפלה חמותו.

כך, שגם אם ייבם האח שהוא חתן של החמות את אחות חמותו שנפלה ראשונה, ושוב לא תהיה אסורה החמות על אחיו מצד אחות זקוקה, אין להתיר אותה אליו.